

РЕШЕНИЕ

№ 22603

гр. София, 01.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2676** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Същото е образувано по искова молба от П. И. А. чрез пълномощника му –адв.Н. –САК срещу Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ), с искане за осъждане на ответника да му заплати сумата от 10 000 (десет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, причинени му от отменено с влязло в сила съдебно решение Наказателно постановление (НП) № 11-01-564/21.02.2020 г., издадено от директора на АДФИ, с което на основание [чл. 256, ал. 1, пр. 1](#) във вр. с [чл. 261, ал. 2 от ЗОП](#) във вр. с [чл. 3, ал. 2 от ЗАНН](#), му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 349, 87 лв., ведно със законната лихва от влизане в сила на решението на съда – 19.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се излагат аргументи, че издаденото срещу ищеца наказателно постановление е отменено с влязъл в сила съдебен акт- Решение № 8/19.07.2021 г., постановено по КАНД № С-25/2020 г. по описа на АССГ, XI кас.състав. В резултат на този незаконосъобразен административен акт, ищецът претърпял неимуществени вреди, чието обезщетяване се претендира в настоящото производство.

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция, чрез упълномощения си процесуален представител- юрк. К. с представен в срок писмен отговор, оспорва предявения иск като неоснователен - и по основание, и по размер, като излага подробни съображения в тази насока. Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на акцесорния иск за лихва.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лева.

В проведените по делото съдебни заседания ищецът, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от адв.Н., която поддържа исковата молба и отправя искане към съда да се произнесе с решение, с което да уважи същата. Подробни аргументи за това развива в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Ответната страна -АДФИ, чрез процесуалния си представител –юрк.К. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Поддържа възражението за изтекла погасителна давност относно акцесорната претенция за присъждане на лихва. Навежда доводи, че размерът на претендираната сума за обезщетение от 10 000 лева противоречи на принципа за справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни съображения за неоснователността на предявения иск излага в представени по делото писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура, участвал в съдебното заседание по делото намира исковата претенция за недоказана по размер, поради което отправя молба към съда значително да редуцира размерът на претендираното обезщетение.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, съдът намира от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № 11-01-564/21.02.2020 г., издадено от директора на АДФИ на ищеца П. И. А. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 349, 87 лв. за нарушение на чл.20, ал.2, т.2 вр.чл.17, ал.1 вр.чл.3, ал.1, т.2 от ЗОП.

Наказателното постановление е обжалвано от А. пред СРС, като с решение от 26.10.2020 г., постановено по НАХД № 4598/2020 г. Софийският районен съд е потвърдил обжалваното НП. Решението е отменено по касационна жалба на П. А. с решение № 8/19.07.2021 г. на Административен съд – София град, като по същество касационната инстанция е отменила и наказателното постановление.

В хода на съдебното производство са приети представените от страните писмени доказателства и тези съдържащи се в административната преписка; изслушани са двама свидетели, осигурени от страна на ищеца при режим на довеждане.

Съдът не намира основания да подложи под съмнение достоверността на изложеното в показанията на свидетелите Т. С. и Н. Б.. Действително, същите са приятели на ищеца, поради което и пряко са възприели преживените от него негативни емоции, стрес и безпокойство, както и влошеното му здравословно състояние. В този смисъл и доколкото същите кореспондират с останалите доказателства по делото, основават се на лични възприятия, непосредствени впечатления, системни и трайни наблюдения на случилото се с ищеца през процесния период, съдът намира, че няма пречка да кредитира с доверие показанията на свидетелите С. и Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на исковата молба:

Съдът намира подадената искова молба за допустима, респективно липсват отрицателни предпоставки за нейното разглеждане по същество. Претенцията се основава на твърдения за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразен административен акт, издаден от страна на ответника, довело до настъпването на описания вредоносен резултат спрямо ищеца.

Съгласно разпоредбата на [чл.7 от ЗОДОВ](#), искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Ищецът е с адрес в [населено място], твърдяното увреждане е настъпило в

същото населено място, правното основание на иска е [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), с оглед на което исквата молба е предявена пред компетентния съд при спазване на правилата за родова и местна подсъдност.

Изпълнено е условието на [чл. 204, ал. 1 от АПК](#) - искът е подаден от лице с надлежна процесуална легитимация и е насочен против ответник, притежаващ характеристиките по [чл. 205 от АПК](#) - юридическото лице АДФИ, от чийто отменен с влязло в сила съдебно решение, акт се твърди, че са причинени вредите. Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно [чл. 205 от АПК](#) във връзка с [чл. 6, ал. 1 от ЗДФИ](#), след отмяната на НП, според [чл. 204, ал. 1 от АПК](#).

По основателна на исквата молба:

Разгледан по същество, искът е и частично основателен.

За да се реализира отговорността на държавата по реда на специалния закон [ЗОДОВ](#) следва да се установи по безспорен и категоричен начин наличието на кумулативно изискуемите предпоставки, посочени във фактическия състав на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), а именно: незаконосъобразен акт, издаден в резултат на административната дейност на държавен орган или негови длъжностни лица, отменен по съответния ред, негови действия или бездействия, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#), държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Това от една страна означава, че за целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се възприемат онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие установения за незаконосъобразен акт. От друга страна съобразно нормата на [чл. 4 от ЗОДОВ](#), отговорността на държавата е обективна, безвиновна, поради което въпросът за вината не се изследва.

Доказателствената тежест да проведе пълно и главно доказване на посочените обстоятелства е на ищеца. При липсата на който и да е от елементите от фактическия състав на приложимата правна норма, отговорността на държавата не следва да бъде ангажирана.

Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на ОСС от ГК на ВКС и ОСС на ВАС, следва да се приеме, че издаването на наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото се явява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки, че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. От друга страна, не е налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си (аргумент по [чл. 8, ал. 1 от ЗОДОВ](#)). Тоест, налице е административен акт, като част от първия елемент на отговорността по смисъла на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#). Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Ето защо, следва да се приеме, че е налице първият елемент на отговорността по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#).

Тъй като първата изискуема предпоставка е налице, съгласно приетите по делото писмени доказателства, следва да се подложат на анализ втората и третата задължителни предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата или общината.

От приложените и приети по делото писмени доказателства се установява, че във Военно-окръжна прокуратура - С. е започнало разследване след подаден сигнал от ДАНС, като в хода на провеждане на разследването прокуратурата е възложила на АДФИ извършване на финансова инспекция на служба "Военна информация", чийто директор към този момент е бил ищецът – ген. П. А.. На 30.05.2019 г. ищецът П. А. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.387, ал.1 от НК и по отношение на същия е била взета МН"Подписка". На 17.07.2019 г. ген.А. е подал рапорт за освобождаване от длъжност.

На 21.02.2020 г. директорът на АДФИ е издал отмененото с влязло в сила съдебно решение Наказателно постановление (НП) № 11-01-564/21.02.2020 г., с което ищецът е санкциониран с налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 2 349, 87 лв., за нарушение на чл.20, ал.2, т.2 вр.чл.17, ал.1 вр.чл.3, ал.1, т.2 от ЗОП.

На 16.09.2020 г. е бил отказан достъпът до класифицирана информация на ищеца П. И. А., на основание чл.57, ал.1, т.1 от ЗЗКИ във вр.чл.40, ал.1, т.6 от ЗЗКИ и чл.41, т.1 от ЗЗКИ (лицето не е надеждно от гледна точка на сигурността).

В хода на съдебното производство от събраните гласни доказателствени средства безспорно се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, притеснения, негативни психически изживявания и влошено здравословно състояние (включително и претърпяна операция на 09.04.2021 г.). Според настоящия съдебен състав обаче, тези вреди са причинени не само от наложеното му административно наказание с наказателното постановление, издадено от директора на АДФИ, и впоследствие отменено, като незаконосъобразно, но и от повдигнатото му обвинение. В тази връзка съдът не може да кредитира с доверие единствено изложеното в свидетелските показания, че достъпът до класифицирана информация на ищеца е бил отказан, поради извършваната проверка от страна на АДФИ. Към датата на постановяване на този отказ проверката на АДФИ отдавна е била приключена и е бил издаден съответния акт – процесното НП № 11-01-564/21.02.2020 г., като извършването на финансова инспекция не е сред изрично посочените основания в ЗЗКИ за постановяване на отказ за достъп до класифицирана информация. Субективните възприятия на ищеца в тази връзка не се подкрепят от събраните по делото доказателства.

На следващо място, противно на становището на процесуалния представител на ответника, настоящият съдебен състав преценява, че наличието на други причини за възникване на подобни негативни изживявания (притеснения, тревоги, смущения, нежелание за среща с колеги и приятели), като повдигнатото обвинение, не обуславя липсата на причинно-следствена връзка между отмененото, като незаконосъобразно НП и породените стрес и безпокойство, а следва да бъде ценено единствено с оглед определяне размера на дължимото обезщетение. От отмененото наказателно постановление за ищеца са настъпили неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложеното му административно наказание, като същите подлежат на обезвреда, независимо от обстоятелството, че освен конкретната глоба, по отношение на ищеца е била упражнена и наказателна репресия и взета мярка за процесуална принуда.

В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно [§ 1 от ДР на ЗОДОВ](#) за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на [чл. 52 от ЗЗД](#). Съгласно трайно установената съдебна практика понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 от ЗЗД](#) не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива

обстоятелства са вида, характера и интензитета на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. В конкретиката на настоящия казус съдът намира за доказан размер на обезщетението от 1000 лева, което отговаря на изискванията на понятието „справедливост“ по чл.52 от ЗДДС, с оглед действително претърпените от ищеца неимуществени вреди, засягащи неговата психика и физическо здраве. Именно в този размер искът е основателен и доказан и следва да бъде уважен, като в останалата част - до пълният претендиран размер от 10 000 лева, следва да бъде отхвърлен, като недоказан.

Макар и основателна основната претенция, акцесорната претенция за присъждане на лихва, следва да се отхвърли като погасена по давност, каквото възражение е направено от процесуалния представител на ответника. С установената в [чл. 111, б. "в" от ЗОД](#) във вр.§1 от ЗОДОВ тригодишна давност се погасяват три групи вземания, едно от които е и вземането за лихви. Според [чл. 114, ал.1 от ЗОД](#), давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая погасителната давност е започнала да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение на АССГ, с което е отменено издаденото от директора на АДФИ наказателно постановление за налагане на административно наказание „глоба“ на ищеца П. А. – 19.07.2021 г. Така погасителната давност на вземането за лихва е изтекла с изтичане на тригодишния давностен срок – на 19.07.2024 г., преди предявяване на исковата молба, по която е образувано настоящото съдебно производство- 12.03.2025 г. Ето защо, искането за присъждане на лихва върху обезщетението е неоснователно, като погасено по давност и следва да бъде отхвърлено.

Според [чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ](#), ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесена държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая от ищеца е поискано заплащането на 10 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита в размер на 1000 лева.

С оглед изхода на правния спор, в полза на ищеца следва да се присъди сумата от 110 лева, разноски в производството, от които 10 (десет) лева, разноски за внесена държавна такса и 100 (сто) лева –адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 29 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на П. И. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление № 11-01-564/21.02.2020 г., издадено от директора на АДФИ, като **ОТХВЪРЛЯ** искът за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 10 000 (десет хиляди) лв.

ОТХВЪРЛЯ като **ПОГАСЕН ПО ДАВНОСТ** искът за присъждане на законна лихва върху обезщетението, считано от 19.07.2021 г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на П. И. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 110 (сто и десет) лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 -дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: